

Slovenskí basketbalisti prehrali s favorizovaným Srbskom aj v Leviciach

KOMENTÁR
ŠPORTU

V poriadku, ale nabudúce už o postup!

Mužská basketbalová reprezentácia má za sebou ďalšie dve stretnutia európskej kvalifikácie MS 2023 a stále čaká na premiérové víťazstvo. Dve stretnutia proti favorizovanému Srbsku sa skončili presne podľa očakávaní – v Belehrade Slováci podľahli 63:75, doma v Leviciach, v „zápase desaťročia“, prehrali 63:71.

Hoci sa objavili pripomienky, že keď za „orlov“ nehrali najväčšie hviezdy z NBA a Euroligy, je to len druhý sled, netreba si tieto poznámky všímať. Hrať proti dvojnásobným majstrom sveta, trojnásobným európskym šampiónom, proti šiestemu mužstvu (svetového) rebríčka FIBA, je skvelá lekcia. Čo si z nej vziať?

POMOHOL BY CUDZINEC?

Srbi hrajú tvrdo, do tela, no Slováci ich „donútili“ len k 15, resp. 13 faulom. Pritom prieniky a nábehy do obrany často miesto zakončenia (s nádejou na skórovanie či získanie faulu) riešili automaticky vyhodnením lopty až kam si na oblúk. Odkiaľ síce triafali s prijateľnou úspešnosťou 36% a 33%, avšak nie celkom konštantne. Balkánci si, naopak, veľmi dobre vypomáhali pri bránení a zdvojovaní Vladimíra Brodzianskeho, ktorý dokázal i napriek tomu nastrieľať 23 a 22 bodov.

„Faktor Brodziansky“ je zvláštna kapitola. Solídny v obrane, výborný v útoku – 27-ročný podkošový hráč je prirodzený líder. Zimomriavky po chrbte nám však prechádzajú pri pomyslení, že by sme sa museli zaoberať bez neho. Teraz k tomu nebolo ďaleko, keďže nedávno ho trápili problémy s členkom. Prievádzsky odchovanec je hviezdou európskeho formátu a ak z Joventutu Badalona prestúpi do niektorého z euroligových klubov – čo nie je vylúčené – bude počas sezóny pre národný tím nedostupný. Nevie, čo potom, ale vieme, že by chýbali jeho body aj vodcovské schopnosti. Chýbal by hráč, na ktorého obrany súpera sústredia svoju pozornosť (čím sa otvára viac priestoru pre ostatných). Mali by sme problém...

Vlastne už máme problém. Chýba nám ďalší strelec, na ktorého produktivitu by sme sa mohli spoliehať ako na konštantu. V Belehrade sa 14 bodmi blýscol Mário Ihring, v Leviciach nastrieľal 17 bodov Marek Doležal a 10 veterán Richard Körner. Nenápadnejší bol tentoraz Šimon Krajčovič, ktorý zažiaril počas novembrových duelov s Belgickom a Lotyšskom. Teraz však musel, okrem vyvážania lopty a tvorenia hry, v obrane naháňať skvelého Alekseu Avramoviča, čo ho stálo veľa síl. Nielen kvôli ofenzíve by sa možno hodilo intenzívne zapracovať na naturalizácii nejakého cudzinca. Spomeňme si, akú úlohu a výber streleckej pozície mali Andre Jones či Kyle Kuric.

HORELI SME LEN 20 MINÚT

V modernom basketbale sa všetko odvíja od obrany. V nej slovenská reprezentácia vyslovene „horela“ len v prvých štvrtinách. Zvlášť doma, v Leviciach, vyzerala v úvodnej perióde (16:26) po-

Vladimír Brodziansky (s loptou) je trvalou hrozbou pre súperove obrany. Presadil sa aj proti Srbom, v dvojzápase mal priemer 22,5 bodu. FOTO TASR/HENRICH MIŠOVIČ

Zas a znova sme zblízka videli, aké sú trendy.

UŽ LEN TEÓRIA

Do finálnej fázy európskej kvalifikácie MS 2023 postúpia z každej z ôsmich štvorčlenných základných skupín po tri mužstvá. Z našej A-skupiny má po pondelku istú miestenku Srbsko. Slovensko žije už len teoretické nádeje a nemá situáciu vo svojich rukách. Muselo by zdolať Lotyšsko akýmkoľvek rozdielom, Belgicko aspoň o 26 bodov a zároveň sa spoliehať, že aj Lotyšsi zdolajú Belgičanov.

TABUĽKA A-SKUPINY

1. Srbsko	4	3	1	316:299	7
2. Lotyšsko	4	3	1	316:303	7
3. Belgicko	4	2	2	284:260	6
4. SLOVENSKO	4	0	4	257:311	4

merne bezradne. Srbi ťažili z jednoduchšej prienikovej hry: keď boli dostatočne rýchli, hrali tvrdo do koša, keď narazili na obranu, tak loptu vyhodili a efektívne trestali za tri body. Inak naša defenzíva nevyzerala vyslovene zle, najmä v pondelok si tréneri všimli, že lepšie nám na oboch koncoch ihriska funguje pohyblivejšia nízka zostava. Iste, mierne výpadky v koncentrácii sa prihodili aj v iných fázach oboch zápasov, ale ich dôsledky neboli také fatálne. Kým prvá desaťminútovka druhého zápasu nás musí mrziť.

Zas a znova sme zblízka videli, aké sú trendy, že hra je čoraz

rýchlejšia a fyzickejšia a že zvlášť v defenzíve ide často o úplné detaily: o zlomok sekundy pomalšiu reakciu či dostúpenie si, o náhly zmätok v tom, kedy je dobré, aby si hráč v obrane povolil a kedy, naopak, musí pritvrdiť a pod. Preto reči o získavaní skúseností rozhodne nie sú floskulami. Otázne je, ako sa nám darí a bude darí tieto skúsenosti využívať, ako ich implementujeme a čo si z nich vezmú jednotlivci.

ČO ĎALEJ?

Slováci odohrajú na prelome júna a júla ešte dve stretnutia. Tým sa ich účinkovanie v kvalifikácii MS 2023 zrejme skončí. Čas na systematickejšiu prácu s hráčmi prídje až po sezóne v letnom období. Už teraz by sme si však mali odpovedať na otázky, ako by tento tím vyzeral bez „Brodzyho“, čo s tým chceme robiť, ako reprezentáciu prípadne vystužiť, atď.

Bez ohľadu na to, či družstvo povedie do ďalšej kvalifikácie súčasný tréner Oleg Meleščenko s asistentmi Michalom Madzinom a Marošom Helmecym, alebo ich v lete vystrieda niekto druhý, bude sa od neho a od mužstva očakávať, že Slovensko do bojov o ME 2025 prehovorí podstatne vážnejšie než do súčasného zapojenia o miestenky pre MS 2023.

ADAM SOLGA

Zoltán Demján (vľavo) a Pavol Barabáš počas nakrúcania filmu v Zázrivej.

FOTO ARCHÍV

Vydarená symbióza horolezca ZOLTÁNA DEMJÁNA a filmára PAVLA BARABÁŠA

Silný príbeh bez hraníc času

Dokumentárny film slovenského režiséra, kameramana a scenáristu Pavla Barabáša o horolezcovi Zoltánovi Demjánovi s názvom *Dhaulágirí je môj Everest* najnovšie získal cenu *Najlepší horolezecký film na Festivale horských filmov v Slovinsku*. Jeho 16. ročník sa konal v štyroch mestách a súťažil na ňom výber 29 najlepších horských filmov z celého sveta.

Slovák Demján dostal za realizáciu svojho extrémneho prvovýstupu alpským štýlom na Dhaulágirí (8167 m) aj s dvojicou vtedy ešte sovietskych horolezcov Jurijom Mojsejevom a Kazbekom Valijevom, ktorí šli pôvodne iba na obhliadku novej cesty, ocenenie za Najlepší svetový výstup roka 1988 od Medzinárodnej únie horolezeckých asociácií (UIAA) a po 34 rokoch sa mu dostáva uznania opäť, tentokrát vďaka režisérovi Barabášovi. Festivalová porota svoje rozhodnutie zdôvodnila takto: „*Prostredníctvom príbehu skvelého slovenského alpinistu Zoltána Demjána sa film snaží odpovedať na večnú otázku: Prečo lezieme do vysokých hôr, hoci tým riskujeme životy? Napriek svojim neuveriteľným úspechom, akým bol tiež jeho výstup extrémne náročnou južnou stenou Lhoce Šar bez kyslíka v roku 1984, zostal Zoltán v západnej Európe za železnou oponou neznámy. Jeho príbeh skvele dopĺňajú archívne záznamy, ktoré sú v tomto filme prvý raz dostupné verejnosti.*“

V roku 1984 stál Zoltán Demján na dvoch osemtisícovkách bez kyslíka.

Prvý výstup smeroval na Lhoce Šar (8400 m) panenskou južnou stenou, druhý na Mount Everest (8848 m) južným pilierom. Počasie však zmenilo zostup na drámu a tragédiu. Jeho ďalšou školou života bol práve prvovýstup na osemtisícovku Dhaulágirí, ktorý chcel prelízať alpským štýlom. Na kolmoh, miestami previsnutom juhozápadnom pilieri ho čakala najvyššia obťažnosť lezenia, ale

Zoltán Demján počas výstupu novou cestou pilierom na Dhaulágirí.

FOTO ARCHÍV

i dôležité poznanie, ktoré mu zmenilo život. Ako a prečo, hovorí s odstupom rokov a ďalšími životnými skúsenosťami práve v tomto filme.

Barabáš o spolupráci s Demjánom povedal: „*Je to pre mňa veľmi inšpiratívny človek. Takmer rok sme sa stretávali v horách a rozprávali sa o horolezectve, životnej filozofii a udržateľnosti života. Najviac ma zaujal jeho du-*

chovný posun, ako ho hory naučili chápať význam slova pokora a to, čo je silnejšie než naša vôľa.“ Tento film už pri svojej premiére v októbri minulého roka získal Grand Prix i Cenu divákov na 29. Medzinárodnom festivale horských filmov v Poprade. Na „veľkom plátne“ ho budú môcť zadarmo vidieť v sobotu 12. marca aj návštevníci 27. ročníka festivalu Vysoké hory v Žiline. (pd)

S dvojicou Rusov pri lezení nad oblakmi.

FOTO ZOLTÁN DEMJÁN